

ÜLESTÕUSMISAJA VII PÜHAPÄEV B AASTAL

(Esimene lugemine Ap1 ,15-17.20a.20c-26)

Lugemine apostlite tegude raamatust:

Neil päevil tõusis Peetrus püsti oma vendade seas, keda oli kokku tulnud ligi sadakakskümmend, ja ütles: Mehed, vennad: kirjasõna, mille Püha Vaim Taaveti suu kaudu on Juuda kohta öelnud, pidi täide minema, sest Juudas, kes oli meie hulgast ja kellel oli osa meie ametis, hakkas teejuhiks neile, kes Jeesuse kinni võtsid. Nii on aga Psalmide raamatus kirjutatud: tema amet saagu teisele. Sellepärast peab nüüd üks nendest meestest, kes on käinud ühes meiega kogu selle aja, mil Jeesus oli meie juures ning käis sisse ja välja, alates ristimisest, millega teda ristis Johannes, kuni päevani mil ta meilt ära võeti, andma koos meiega tunnistust Jeesuse ülestõusmisest.

Ja nad seadsid ette kaks meest: Joosepi, keda hüüti Barsabaseks, lisanimega Justuseks, ja Mattiase. Ning nad palvetasid ja ütlesid: Issand, kõikide südamete tundja, näita meile, kumma neist kahest oled Sina ära valinud, et see teenimine ja apostliamet temale saaksid Juuda asemel, kes selle ära põlgas ja läks oma teed. Ja nad heitsid liisku nende kahe vahel ja liisk langes Mattiasele, ning tema arvati nende üheteistkümmne apostli juurde. See on Jumala Sõna.

(Vastulaul Ps103 ,1-2.19-29ab. R:19)

R: Issand on rajanud oma aujärje taevasse.

Kiida, mu hing, Issandat,
ja kõik, mis minu sees on, tema püha nime.

Kiida, mu hing, Issandat,
ja ära unusta kõiki tema heategusid.

R:

Nii kõrgel kui taevas on üle maa,
nii suur on tema heldus neile, kes teda kardavad.
Nii kaugel kui koit on loojangust,
nii kaugemale viib ta meist meie üleastumised.

R:

Issand on rajanud oma aujärje taevasse,
tema kuningriik laiub üle kõige.
Kiitke Issandat, kõik tema inglid,
teie, vägevad sangarid, kes te täidate tema käske!

R:

(Teine lugemine 1Jh4 ,11-16)

Lugemine püha apostel Johannese esimesest kirjast:

Mu armsad, kui Jumal meid nõnda on armastanud, siis peame ka meie üksteist armastama. Keegi pole Jumalat kunagi näinud, aga kui me armastame üksteist, siis jääb Jumal meisse ja meie armastus tema vastu on täiuslik. Ja sellest me võime ära tunda, et tema jääb meisse ja meie temasse, et tema on andnud meile oma Vaimu. Ja me anname sellest tunnistust, et Isa on saatnud oma Poja maailma lunastajaks. Kui keegi tunnistab, et Jeesus on Jumala Poeg, siis Jumal jääb temasse ja tema Jumalasse. Ja meie oleme ära tundnud selle armastuse, millega Jumal meid armastab. Jumal on armastus, ja kes jääb armastusse, jääb Jumalasse ja Jumal jääb temasse.

See on Jumala Sõna.

(Salm enne evangeeliumi Jh14 ,18)

Halleluuja. Ma ei jäta teid vaeslasteks,

ma tulen teie juurde ja teen rõõmsaks teie südame. Halleluuja.

(Evangeelium Jh17 ,11b-19)

Lugemine püha Johannese evangeeliumist:

Viimsel õhtusöömaajal tõstis Jeesus oma pilgu taevasse ja palvetas nende sõnadega: Isa, hoiad neid, minu jüngeid, Sinu nimes, mille sa mulle oled andnud, et nad oleksid üks, nõnda nagu meie oleme üks. Nii kaua, kui ma olin nende juures, hoidsin mina neid sinu nimes, mille sa mulle olid andnud, ning ma hoidsin neid ja keegi neist pole kaduma läinud peale hukatuse poja, et kiri täide läheks. Nüüd aga tulen ma Sinu juurde ja räägin sellest, nüüd, kui ma olen veel maailmas, et minu rõõm oleks nende sees täiel määral. Mina olen sinu Sõna neile edasi andnud ja maailm vihkab neid, sest nad pole sellest maailmast, nii nagu minagi ei ole sellest maailmast. Ma ei palveta selle eest, et sa nad maailmast ära võtaksid, vaid et sa hoiaksid neid kurja eest. Nad ei ole maailmast, nii nagu minagi ei ole maailmast. Pühitse neid tõe sees; sinu Sõna on tõde. Nii, nagu sina saatsid maailma mind, nii olen mina saatnud nemad maailma. Ja nende eest ma pühitsen iseenda ohvrianniks, et nemad oleksid pühitsetud tões. See on Issanda Sõna.

Sissejuhatus

Armsad õed ja vennad, inimene kogeb paljusid sündmusi oma elus korduvalt. Sünnipäev on igal aastal, niisamuti nagu riigi- ja kirikupühad. Võib küll juhtuda, et pulmi saab peetud rohkem kui ühel korral, kuid on ka sündmusi, mis on tõesti ainukordsed. Inimene sünnib ainult üks kord, ja teda saab vaid ühel korral kehtivalt ristida, inimene sureb ainult üks kord. Ometi võib meil jääda tähele panemata, et iga päev meie elus on kordumatu ja ainukordne, ning et kõiki vigu ja minnalaskmisi ei saa hiljem enam heastada. Me loeme patutunnistuse...

Jutlus

Armsad õed ja vennad, üks vana legend kõneleb pühakust, kes kristlaste tagakiusamise ajal teda kinni võtma tulnud sõdurid üle kavaldas. Kui need tulid tema enda käest tema asupaiga kohta küsima, siis vastanud see pühak: jah, natukese aja eest oli ta tõesti siin. Seda lugu räägitakse tavaliselt õpetuseks, kuidas tuleks väljenduda, et ei peaks valetama, jättes samas tagakiusajaile nende soovitud info andmata. Aga ometi pühak ju valetas - ta kasutas enda kohta kolmandat isikut seal, kus oleks pidanud kasutama esimest.

Muidugi, ega sellele küsimusele olegi lihtne vastata: mis oleks kirjeldatud juhul tõde ja mis vale. Kahjuks ei teinud ka Jeesus hädavalest pikemalt juttu, ei seletanud, kas tohib valetada inimesele, kes küsib meilt midagi ilmselt kurjade kavatsustega. Kristlikku moraalinouet - alati tõtt rääkida - on erinevate poliitiliste süsteemide poolt sageli kuritarvitada püütud. Läbi kõigi aegade on kristlasi üle kuulates avaldatud neile tihti just sellega survet, et Kristuse järgijale on valetamine patt.

Aga vaadeldes seda problemaatikat ühe hästi drastilise näite varal. Oletame, et me seisame keset õue, millel on mitmeid sisse- ja väljapääse. Äkki sööstab läbi õue hirmunud näoga inimene, ja kaob ühe väljapääsu kaudu. Varsti seejärel tormab kohale raevunud mees, silmad punased ja suu vahus, ta hoiab käes relva ja nõuab meie käest teada, missuguse väljapääsu kaudu põgeneja hoovist edasi jooksis. Kui nüüd rääkida tõtt, saab ühest asjaosalisest üsna suure tõenäosusega mõrvar ja teine tapetakse; kui me aga keeldume vastamast, võib enesevalitsuse kaotanud inimene oma raevu meie peale välja valada. Kas poleks antud olukorras siiski kõige õigem nii veenvalt valetada kui vähegi oskad?...

Niikuinii, nagu valedektoritestid näitavad, kahtleb inimene alateadlikult paljuski, milles ta tavateadvuses arvab veendunud olevat. Ning inimese

tõetunnetus on tihti kasule suunatud - ta usub ainult neid tõdesid, mis talle pikemas või lühemas perspektiivis midagi meeldivat tõotavad, olgu selleks siis kuus õiget lotonumbrit, mõne partei programm või personaalne igavene õndsus. Sellepärast oleks ehk õigem öelda, et inimene pigem igatseb tõe järele, kui et ta seda tunnetab, sest päris tõe saab teada ainult Jumal.

Armsad õed ja vennad, üks vana idamaa tarkus ütleb, et väga raske on püüda musta kassi pimedast ruumist, eriti kui seda kassi seal ei ole. Inimese janu tõe järele ei jõua ainult inimliku pingutuse läbi kunagi sihile. Sellepärast palub Jeesus oma Isa oma jüngrite ja nende ametijärglaste eest: "Pühitse neid tõe sees; sinu Sõna on tõe. Nii nagu Sina saatsid maailma mind, nii olen mina saatnud nemad maailma. Ja nende eest ma pühitsen iseenda ohvrianniks, et nemad oleksid pühitsetud tões." Nii peaksime meiegi uskuma Jumala tõe olemasolusse, samas arvamata, et me seda juba tunnetame. Jumala tõe tuleb Jumalalt endalt, ja meile on see valmistatud nagu auhind võidujooksu võitjale, nii nagu apostel Paulus seda on väljendanud: "Te teate ju, et kes võidu jooksevad, need jooksevad küll kõik, kuigi auhinna saab ainult üks? Jookske siis nõnda, et teie selle saate! Ent iga võistleja on kasin kõiges; nemad küll selleks, et saada närtsivat pärga, aga meie, et saada närtsimatut." (1Kr 9,24-25). Aamen.